

[Nyhøe Andersen.]

og jeg synes, at det er rigtigt, at det i så fald siges klart, så vi alle ved, hvad det egentlig er, vi diskuterer.

Jeg skal ikke gå ind på enkeltheder i de to lovforslag, der er til behandling, ud over at sige det ene, at det for mig er et åbent spørgsmål, om man bør foretrække den tvungne rådgivning efter SF-forslaget, eller man bør følge regeringens forslag, der kun pålægger lægen at nævne muligheden for henvendelse til mødrehjælpen om vejledning. Men jeg går ud fra, som også bl. a. den socialdemokratiske ordfører sagde det, at dette problem og de mange andre problemer, der er i denne lovgivning, vil blive belyst grundigt gennem den kommende udvalgsbehandling og gennem den betænkning, der kommer fra udvalget, så også vi, der ikke er medlemmer af retsudvalget, til sin tid kan få et mere fyldigt og mere sikkert grundlag for at tage stilling, end vi har i dag.

Jeg kan ikke lade være med at slutte med igen at beklage, at regeringen har ønsket at fremkalde en strid om dette spørgsmål ved, at lovforslaget fremsættes nu. Jeg tror, udviklingen går meget hurtigt på dette felt. Jeg tror, at man ved bare at have ventet et par år endnu kunne have fået en ny viden og en mere sikker viden på adskillige punkter og dermed også kunne have fået en langt større grad af enighed og en langt mere afdæmpet reaktion fra befolkningen.

Det kan jo tænkes, at der under udvalgsarbejdet fremkommer oplysninger eller synspunkter, som kan influere på vor indstilling, men som det stiller sig i dag, vil det mindretal inden for venstres gruppe, som jeg her taler for, undlade at stemme ved den endelige afstemning om lovforslagene.

Lembourn: Da jeg hører til de medlemmer af tinget, som vil stemme for fri abort, men samtidig har den opfattelse, at det vil være rigtigt at sende spørgsmålet ud til folkeafstemning, vil jeg gerne i anledning af det, hr. Per Dich sagde, svare på den kritik, han rettede imod det standpunkt, jeg repræsenterer. Det er sikkert rigtigt, at en af begrundelserne for folkeafstemningsinstitutionen i § 42 i grundloven er, at et mindretal kan få sit synspunkt bekræftet og få et forslag forkastet ved en folkeafstemning, men det står

ikke i § 42, at det er meningen med den. § 42 handler alene om, at så og så mange medlemmer i tinget kan kræve en folkeafstemning, og derfor mener jeg, at man også må kunne fortolke § 42 sådan, at hvis man har den opfattelse, at det drejer sig om en sag, som rummer store menneskelige, etiske og religiøse motiver, vil det være rigtigt at give befolkningen en mulighed for at udtale sig. Jeg afviser altså ikke hr. Per Dichs begrundelse for § 42, men jeg mener, at det kun kan være en af begrundelserne, og jeg mener, det må være rigtigt at bruge folkeafstemningsinstitutionen netop i en sag som denne.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg vil gerne i starten sige tak til dem, der har givet tilslutning til principperne i de to lovforslag, vi her behandler, altså denne liberalisering af loven, sådan at vi får fri ret til svangerskabsafbrydelse i svangerskabets første 12 uger. Det er nemlig det, der er sagen, det er hovedsagen, og jeg vil gerne med det samme sige, at udtrykket fri abort er et slagord, for i realiteten er der ingen, der går ind for fri abort. Hvis man var tilhænger af ubetinget fri abort, betød det, at man ville sige ja til afbrydelse af svangerskabet fra 0. og til skal vi sige 39. svangerskabsuge, og det er der ingen der seriøst går ind for.

Jeg vil gerne besvare en del af de spørgsmål, der er rejst, men det vil nok ikke være muligt for mig at komme ind på dem alle, men for det tilfælde, at jeg skulle undlade at besvare nogle af de rejste spørgsmål, vil jeg gerne tilsige min villighed til enten at møde til samråd i udvalget eller skriftligt at besvare spørgsmål, der melder sig.

Over for hr. Falk Hansen vil jeg først sige tak for tilslutningen. Jeg synes, det var en god indledning at starte med at appellere til, at debatten om dette ømtålelige emne føres på en saglig og en lidenskabsløs måde.

Hr. Falk Hansen citerede i sin tale professor Brøndsteds kronik i Berlingske Tidende for ikke længe siden. Den var jo et fornemt eksempel på, hvordan man lidenskabsløst og lysende klart og — i mine øjne altså — helt overbevisende omtaler disse problemer. Hans argumentation var meget sikker, som det for øvrigt næsten altid er tilfældet, når man hører eller læser, hvad han udtaler.

Hr. Falk Hansen rejste et konkret spørgs-